

hij prent zich haar beeld in zijn ziel, zich vastvoornemende het nooit weer te verliezen en dan staan zij naast elkander voor de boekenkast en bladeren te samen in allerlei romans, zonder dat hij later zou hebben kunnen zeggen, wat hij in de handen heeft gehad. Zij nam boek voor boek van hem aan en legde het naast zich op de tafel, terwijl zij onbeduidende woorden wisselen en hij niet bemerkt, dat een blosje van overspanning haar wangen kleurt en haar handen beven.

Eindelijk zegt zij, tegen de tafel geleund, met de oogen terneer geslagen: „Zou je ook wel een roman kunnen schrijven, Joost?”

„Ik geloof het niet, ik heb het nooit geprobeerd,” zegt hij zacht, als verdiept in zijn bezigheid, met zijn gezicht naar de kast gekeerd.

„Ik wel; ik zou het, geloof ik, wel kunnen en ik wil het eens probeeren. Ik zou de geschiedenis vertellen van een jongen en een meisje, die vele jaren samen leven als broer en zuster en heel veel van elkaar houden. Maar het meisje begint zich, als zij wat ouder wordt, af te vragen of hij van haar houdt als een broer, of op een andere manier, en op die vraag kan zij geen antwoord vinden. Zij kan het hem niet vragen, en hij... hij zou het haar toch niet willen zeggen, want hij is arm en... en het meisje is rijk... en hij is trotsch!”

Zij zwijgt en als hij onbewegelijk blijft staan, gaat zij voort: „Zij weet dus niet wat ze van hem denken moet en dat maakt haar ongelukkig; zij kan dien twijfel niet verdragen en wordt knorrig en verdrietig en hoewel hij dat bemerkt blijft hij toch zwijgen, want hij is te koppig en veel te trotsch om een meisje te willen liefhebben, dat rijker is dan hij. Is dat niet echt romantisch, Joost?”

Haar stem beeft hoorbaar en nog blijft Joost zwijgen. Hij staat met het hoofd gebogen, als aan den grond genageld. „Heeft hij goed gehoord? Zou het waar kunnen zijn, dat zij... Albertine...?”

„Nu moet jij me zeggen, hoe het verder gaat; wat zou jij doen, in zoo'n geval? Hoe moet het zijn Joost, — moet zijn trots het winnen of zijn liefde?”

Haar stem was zachter geworden en eindelijk haast onhoorbaar, terwijl zij langzaam haar lieve oogen opsloeg en bevend zijn antwoord inwachtte.

En het kwam, vreemd en schuchter, terwijl hij zijn doodsbleek gelaat naar haar toekeerde: „Ik mag niet... ik kan niet spreken. Albertine! spaar mij... vergeef mij!”

Toen richtte zij zich op eens op, terwijl er een glans van toorn in haar oogen kwam, en zij wierp hem een woord toe, dat hij in dit oogenblik het allerminst verwacht had te hooren: „Flauwerik!”

Flauwerik! En dat tegen hem, die zoo heldhaftig streed tegen den wensch, om haar voor een enkele maal in zijn armen te sluiten, omdat hij het oneerlijk achtte, zich zijn meesters grootsten schat in stilte toe te eigenen! Maar wat moest zij ook wel van hem denken? Zou zij zoo tegen hem gesproken hebben, als zij hem enkel liefhad als een zuster?

Weder was het mevrouw Van Bergen, die aan hun onderhoud plotseling een eind maakte. Albertine had haar schreden reeds eerder op den gang gehoord en keerde zich, toen de deur werd opengeworpen, haastig naar haar toe.